

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku

Rozvoj digitálních technologií zásadně proměňuje i oblast zdravotnictví, což se mimo jiné odráží i v rostoucím významu tzv. telemedicíny neboli poskytování zdravotních služeb na dálku. Český právní řád však na tuto skutečnost dlouho nereagoval, a poskytování zdravotních služeb na dálku tak postrádalo jasná pravidla. Změnu přinesla až novela zákona o zdravotních službách z roku 2024, která zavedla definici takových služeb a zakotvila základní podmínky pro jejich poskytování. Cílem tohoto článku je pojednat o vybraných aspektech, které s sebou zakotvení telemedicíny přineslo.

Poskytování zdravotních služeb na dálku nebylo dlouho v českém právním prostředí výslovně upraveno. Změnu v tomto ohledu přinesl až zákon č. [240/2024](#) Sb., který novelizoval zákon č. [372/2011](#) Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „**zákon o zdravotních službách**“) a zavedl definici telemedicínských služeb a upravil základní podmínky pro jejich poskytování.

Důvodem, proč se zákonodárce pro tuto zásadní změnu rozhodl, byla snaha vnést do problematiky větší právní jistotu pro poskytovatele zdravotních služeb, pro zdravotnické pracovníky i pro samotné pacienty, a tedy změnit dosavadní nevyhovující stav právního vakua, který zcela ignoroval nastupující moderní technologie.[\[1\]](#)

Telemedicínské zdravotní služby jsou v ust. § 11c odst. 1 zákona o zdravotních službách definovány jako: „*zdravotní služby, které jsou poskytovány na dálku za použití informačních a telekomunikačních technologií nebo zdravotnického prostředku.*“ Typicky se proto může jednat o distanční konzultace mezi lékařem a pacientem[\[2\]](#), telemonitoring zdravotních dat či přenos zdravotních snímků jinému poskytovateli (specialistovi).[\[3\]](#)

Ve smyslu důvodové zprávy tzv. telemedicína nepředstavuje samostatný druh nebo formu zdravotní služby, ale jedná se pouze o způsob jejího poskytování.[\[4\]](#) Není proto možné, aby bylo vydáno samostatné oprávnění pouze pro poskytování telemedicínských zdravotních služeb.[\[5\]](#) Vzhledem k tomu, že předmětnou novelou nedošlo k úpravě podmínek pro vydávání oprávnění k poskytování zdravotních služeb, mohou telemedicínské služby poskytovat všichni oprávnění poskytovatelé zdravotních služeb.[\[6\]](#)

Zajímavou se jeví otázka, zda by se v případě poskytování zdravotních služeb na dálku měl modifikovat standard poskytování péče na náležitě odborné úrovni[\[7\]](#) (tzv. postup lege artis[\[8\]](#)). Jednoduše řečeno, zda by bylo možné, aby byly vytvořeny rozdílné standardy péče – jeden pro lékaře vyšetřujícího svého pacienta fyzicky a další pro lékaře, který pro vyšetření využívá distanční prostředky.

Ačkoliv zákon o zdravotních službách tuto otázku výslovně neřeší, když pouze stanoví, že pacient má právo na poskytování zdravotních služeb na náležitě odborné úrovni[\[9\]](#), ve shodě s odbornou doktrínou[\[10\]](#) se domníváme, že standard péče by se snižovat neměl. Základním východiskem pro toto stanovisko je zejména skutečnost, že telemedicína nepředstavuje zvláštní lékařský obor (srov. výše), ale pouze nový způsob aplikovaný v rámci uznávaných medicínských postupů.[\[11\]](#) Je proto na

uvážení (a s tím související odpovědnosti) každého zdravotnického pracovníka, zda se pro poskytnutí zdravotní služby na potřebné úrovni spokojí s toliko distančním spojením s pacientem nebo bude vyžadovat fyzickou přítomnost.[12] V případě, že dojde v důsledku porušení postupu lege artis ke vzniku újmy, přichází shodně jako u „klasických“ zdravotních služeb do úvahy odpovědnost takového zdravotnického pracovníka. V krajních případech může být takový zdravotnický pracovník potenciálně odpovědný i za trestné činy proti životu a zdraví.

Dalším důležitým aspektem je možnost přeshraničního poskytování zdravotní služby. K této otázce se ke konci minulého roku v rámci řešení předběžné otázky vyjádřil i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“)[13], který stanovil jasnější pravidla pro telemedicínu a vymezil rozhodné právo při poskytování přeshraničních zdravotních služeb.

Dle závěrů SDEU se za telemedicínu považuje pouze ta zdravotní péče, která je poskytována bez současné osobní přítomnosti poskytovatele takové služby a pacienta za využití informačních a komunikačních technologií.[14] V případě, že je služba poskytována hybridně (tedy částečně distančně a částečně prezenčně), neuplatní se směrnice 2011/24/EU, o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči. Zatímco prezenční úkony se řídí právem státu, kde jsou poskytovány[15], telemedicínské úkony se řídí právem státu, kde je usazen poskytovatel takové telemedicínské služby.[16] Takové rozhodné právo se přitom dle SDEU aplikuje na telemedicínské služby komplexně[17] (tedy nikoliv pouze na úhradu, ale např. i pro povolení poskytovat zdravotní služby, kvalitu či bezpečnost práce).[18]

Poslední otázkou, které bychom se v tomto článku chtěli věnovat, je otázka bezpečnosti poskytování telemedicínských zdravotních služeb. Zákon o zdravotních službách stanoví, že takové zdravotní služby mohou být poskytnuty jen v případě, že jsou splněny stanovené technické požadavky, komunikační kanál je šifrovaný a je zajištěno prokázání identity komunikujících stran.[19]

Technické požadavky stanoví prováděcí vyhláška č. 30/2025 Sb., o telemedicínských zdravotních službách, která odkazuje na Technický standard telemedicínských zdravotních služeb zveřejněný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR. Šifrováním se rozumí zajištění nečitelnosti komunikačního kanálu bez využití dodatečných technických prostředků.[20] Vzhledem ke skutečnosti, že takové požadavky mnohdy překročí běžnou uživatelskou znalost, nabízí se, aby poskytovatel zdravotních služeb před započítím poskytování telemedicíny konzultoval uvedené s IT odborníkem, který mu s implementací správného systému pomůže.[21]

Pokud jde o prokázání identity pacienta a zdravotnického pracovníka, mohou se obě strany identifikovat předem domluveným způsobem, který se zaznamenává do zdravotnické dokumentace, nebo využít elektronickou identifikaci ve smyslu zákona č. 250/2017 Sb., o elektronické identifikaci, tedy např. bankovní identitu.

Záznam z komunikace mezi pacientem a zdravotnickým pracovníkem může být nahráván pouze, pokud k tomu dá pacient svůj souhlas.[22] Takový záznam se posléze stává součástí zdravotnické dokumentace pacienta.

Závěrem:

Telemedicína se stala nedílnou součástí moderního zdravotnictví a je jasné, že bude nabývat na významu s dalším pokrokem technologií a s demografickým vývojem v České republice.[23] Nová právní úprava nastavila základní pravidla fungování telemedicíny; přesto je nepochybné, že skutečné fungování bude záviset především na zodpovědném způsobu jednotlivých poskytovatelů tak, aby byla nalezena rovnováha mezi kvalitou takové péče a její dostupností.

Mgr. Oldřich Starůstka,
advokát

Mgr. Magdaléna Kociolek Králová,
advokátní koncipientka

=endors

[endors advokátní kancelář s.r.o.](#)

s.: Praha 4, Obrovského 2407
a.: Praha 1, Na Poříčí 2090/2
a.: Hradec Králové, Karla Tomana 46/6

telefon: +420 601 501 630
e-mail: info@endors.cz

[1] SMRŽ, Ivo, DOLEŽAL, Tomáš, DOLEŽAL, Adam. Poskytování zdravotních služeb na dálku (telemedicína): od právní nejistoty k novému legislativnímu rámci. Právní rozhledy, 2025, č. 18, s. 576.

[2] K tomuto typu telemedicíny může posloužit např. aplikace MEDDI, která umožňuje spojení s lékařem prostřednictvím chatu, hovoru či videohovoru.

[3] Viz např. >>> [zde](#).

[4] Vláda: Důvodová zpráva k zákonu č. [240/2024](#) Sb., kterým se mění zákon č. [372/2011](#) Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, č. 240/2024 Dz

[5] Vláda: Důvodová zpráva k zákonu č. [240/2024](#) Sb., kterým se mění zákon č. [372/2011](#) Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, č. 240/2024 Dz

[6] SMRŽ, Ivo, DOLEŽAL, Tomáš, DOLEŽAL, Adam. Poskytování zdravotních služeb na dálku (telemedicína): od právní nejistoty k novému legislativnímu rámci. Právní rozhledy, 2025, č. 18, s. 577.

[7] Náležitou odbornou úrovní se dle ust. § 4 odst. 5 zákona o zdravotních službách rozumí: „poskytování zdravotních služeb podle pravidel vědy a uznávaných medicínských postupů, při respektování individuality pacienta, s ohledem na konkrétní podmínky a objektivní možnosti.“

[8] Jedná se o neurčitý právní pojem, který je vždy vykládán s ohledem na konkrétní případ. Za porušení se ale považuje, pokud nejsou dodržena pravidla vědy a medicínských postupů v mezích rozsahu pracovních úkolů zdravotnického pracovníka dle jeho zařazení s ohledem na konkrétní podmínky případu a objektivní možnosti. Srov. ŠUSTEK, Petr a Tomáš a kol. HOLČAPEK. Zdravotnické právo. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, 852 s. ISBN 978-80-7552-321-1., str. 265.

[9] Ust. § 28 odst. 2 zákona o zdravotních službách

[10] Srov. např. >>> [zde](#).

[11] SMRŽ, Ivo, DOLEŽAL, Tomáš, DOLEŽAL, Adam. Poskytování zdravotních služeb na dálku (telemedicína): od právní nejistoty k novému legislativnímu rámci. Právní rozhledy, 2025, č. 18, s. 577.

[12] Viz Doporučené diagnostické a terapeutické postupy pro všeobecné praktické lékaře, dostupné >>> [zde](#).

[13] Rozsudek SDEU ze dne 11.09.2025, věc C-115/24, dostupný např. >>> [zde](#).

[14] Viz např. bod 73 nebo bod 90 Rozsudku SDEU ze dne 11.09.2025, věc C-115/24

[15] Viz bod 66 Rozsudku SDEU ze dne 11.09.2025, věc C-115/24

[16] Čl. 3 písm. d) směrnice 2011/24/EU

[17] Viz bod 96 a 99 Rozsudku SDEU ze dne 11.09.2025, věc C-115/24

[18] Viz bod 102 Rozsudku SDEU ze dne 11.09.2025, věc C-115/24

[19] Ust. § 11c odst. 1 druhá věta zákona o zdravotních službách

[20] Ust. § 3 odst. 1 prováděcí vyhlášky

[21] Běžné aplikace (např. Zoom) v bezplatné verzi totiž nejsou pro telemedicínu vhodné. Srov. např. >>> [zde](#).

[22] Ust. § 11c odst. 1 zákona o zdravotních službách

[23] Zajímavostí je, že telemedicína našla své uplatnění i věznicích, srov. >>> [zde](#).

Další články:

- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Fotbaloví agenti vs. FIFA ve světle stanoviska generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie](#)